

Sygn. akt VIII Pz 50/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2019r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na posiedzeniu niejawnym w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Teresa Kalinka (spr)

sędzia Małgorzata Andrzejewska

Sędziowie: sędzia (del.) Anna Capik – Pater

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.

o wydanie świadectwa pracy, o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy

na skutek zażalenia powoda T. R. na postanowienie Sądu Rejonowego Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z 22 marca 2019r., sygn. akt VI P 145/18

postanawia:

oddalić zażalenie.

(-) sędzia Małgorzata Andrzejewska (-) sędzia Teresa Kalinka (spr) (-) sędzia (del.) Anna Capik – Pater

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda w przedmiocie zabezpieczenia jego roszczeń poprzez:

1 nakazanie pozwanej wydania świadectwa pracy i następnie jego przesłanie do Sądu w celu kontroli jego prawidłowości formalnej i merytorycznej, a także zgodności z wyrokiem sądowym oraz przepisami kodeksu pracy.

2. wypłatę wszystkich świadczeń wynikających z umowy o pracę i z Kodeksu Pracy, tj.

a) 37.142,86zł z tytułu wynagrodzenia za okres wypowiedzenia od 5 sierpnia 2015r. do 30 września 2015r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi odpowiednio od 10 września 2015r. (dla wynagrodzenia za sierpień 2015r.) i 10 października 2015r. (dla wynagrodzenia za wrzesień 2015r.) do dnia zapłaty;

b) ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres wypowiedzenia umowy o pracę, tj. od 5 sierpnia 2015r. do 30 września 2015r., tj. za 4 dni robocze w kwocie 3.809,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 10 października 2015r. do dnia zapłaty;

c) odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy w terminie w wysokości wynagrodzenia powoda za sześć tygodni w kwocie 28.571,43zł.

W uzasadnieniu oddalenia wniosku o zabezpieczenie Sąd I instancji odwołał się do zasady określonej w art. 730¹ k.p.c. tj. do zasady normującej udzielanie zabezpieczenia oraz do normy zawartej w art. 731 k.p.c., określającej

dopuszczalność zabezpieczenia powództwa, a także w art. 736 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243 k.p.c. normujących wymagania formalne takiego wniosku w kontekście uprawdopodobnienia roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym. Sąd Rejonowy ocenił, że przedmiotowy wniosek powoda o zabezpieczenie w zakresie wszystkich roszczeń w niniejszej sprawie zmierza do osiągnięcia skutku tożsamego z ewentualnym orzeczeniem wydanym w sprawie. Nadto Sąd I instancji uznał, iż wniosek o zabezpieczenia roszczenia nie spełnia wymogów formalnych, bowiem nie został uprawdopodobniony interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia oraz nie wskazano prawidłowo sposobu zabezpieczenia.

W zażaleniu od przedstawionego rozstrzygnięcia powód zarzucił naruszenie prawa materialnego i procesowego poprzez dokonanie przez Sąd arbitralnej i w efekcie chybionej oceny jego wniosku, poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, co doprowadziło do wywiedzenia błędnych wniosków, a w konsekwencji do błędnego zastosowania niewłaściwych przepisów materialnych.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku o zabezpieczenie, gdyż w jego ocenie, istnieją podstawy faktyczne i prawne pozwalające na jego uwzględnienie. Dodatkowo wniósł o rozpoznanie jego zażalenia na posiedzeniu jawnym, bądź też dopuszczenie go do udziału w posiedzeniu niejawnym, na którym sprawa w przedmiocie jego zażalenia zostanie rozstrzygnięta.

W uzasadnieniu swojego zażalenia skarżący podniósł, iż w jego ocenie, art. 753 § 3, który wskazuje, że w sprawach, między innymi o wynagrodzenie za pracę, do udzielenia zabezpieczenia nie jest wymagane uprawdopodobnienie interesu prawnego, wyłącza również konieczność uprawdopodobnienia interesu prawnego również w wypadku roszczeń o wydanie świadectwa pracy i świadczeń z prawa pracy z nim związanych. Niezależnie od tego podkreślił, że wbrew ocenie Sądu, interes taki faktycznie wykazał w przedmiotowym wniosku o zabezpieczenie, podobnie jak i w kolejnych pismach procesowych. Sąd winien również zabezpieczyć powództwo o wydanie świadectwa pracy, poprzez zobowiązanie pozwanego do faktycznego wystawienia takiego świadectwa i przesłania go do Sądu, również w celu poddania kontroli sądowej, prawidłowości jego wystawienia. Dalej powód argumentował, że zgłoszone przez niego żądanie zabezpieczenia roszczeń pieniężnych stanowi wyłącznie 10% świadczeń przez niego dochodzonych w procesie. W jego ocenie założenie przedmiotowego wniosku o zabezpieczenie, nie może zmierzać do skutku tożsamego z ewentualnym orzeczeniem wydanym w sprawie, bowiem nie dotyczy całości dochodzonych przez niego świadczeń. W konsekwencji Sąd winien dokonać zabezpieczenia jego roszczeń pieniężnych, poprzez zobowiązanie pozwanej do wpłacenia wskazanych w przedmiotowym wniosku kwot, na rachunek bankowy wskazany przez powoda, tj. rachunek M. R.

W odpowiedzi na zażalenie A. Bank wniósł o oddalenie zażalenia powoda i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Sąd odwoławczy jest zobowiązany do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym. (art. 397 § 2 k.p.c.)

Art. 730 § 1 k.p.c. stanowi, iż w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia.

Nie budzi zatem wątpliwości Sądu, iż funkcją postępowania zabezpieczającego jest udzielenie ochrony prawnej o tymczasowym charakterze. Celem zabezpieczenia jest zapewnienie wykonalności przyszłego orzeczenia. Dodatkowo należy podnieść, że zgodnie z art. 731 k.p.c. zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Celem zarządzenia tymczasowego, a wynika to z istoty instytucji zabezpieczenia, nie może być

zaspokojenie roszczenia (art. 731 k.p.c.) – vide postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 1983r., w sprawie II CZ 51/83 (LEX nr 590559).

Odstępstwo od tej zasady przewiduje art. 755§ 1 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności sąd może:

- 1) unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania;
- 2) ustanowić zakaz zbywania przedmiotów lub praw objętych postępowaniem;
- 3) zawiesić postępowanie egzekucyjne lub inne postępowanie zmierzające do wykonania orzeczenia;
- 4) uregulować sposób roztoczenia pieczy nad małoletnimi dziećmi i kontaktów z dzieckiem;
- 5) nakazać wpisanie stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze,

§ 2¹. Przepisu art. 731 nie stosuje się, jeżeli zabezpieczenie jest konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków.

W niniejszej sprawie, po sprecyzowaniu wniosku o zabezpieczenie, powód wskazał, że domaga się zabezpieczenia, w ramach którego Sąd winien nakazać pozwanemu wydanie powodowi świadectwa pracy, z tym że przed jego doręczeniem powodowi, winno ono

w pierwszej kolejności zostać przekazania przez pozwanego Sądowi Rejonowemu w G. celem sądowej kontroli poprawności formalnej i merytorycznej jego zapisów, a w szczególności zgodności z wyrokiem sądowym oraz przepisami kodeksu pracy. Nadto

w ramach przedmiotowego zabezpieczenia domagał się faktycznej wypłaty odszkodowania za bezprawne niewydanie w terminie świadectwa pracy, w wysokości wynagrodzenia powoda za sześć tygodni, zgodnie z art. 99 k.p., tj. w łącznej kwocie 28.571,43zł wraz z należnymi odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku w sprawie VI P 999/15, czyli od

2 września 2017r. do dnia zapłaty. Dalej domagał się też dokonania zabezpieczenia powództwa poprzez faktyczną wypłatę wynagrodzenia należnego powodowi za okres wypowiedzenia umowy o pracę za wypowiedzeniem z wyłącznej winy pozwanej, za okres od 5 sierpnia 2015r. do 30 września 2015r., w kwocie 17.142,86zł, za sierpień 2015r. oraz 20.000,00zł za wrzesień 2015r., tj. w łącznej kwocie 37.142,86zł, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi odpowiednio od 10 września 2015r. i 10 października 2015r. do dnia zapłaty; Domagał się też dokonania zabezpieczenia powództwa poprzez faktyczną wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres wypowiedzenia umowy

o pracę, od 5 sierpnia 2015r. do 30 września 2015r., tj. za 4 dni robocze w wysokości 3.809,52zł wraz z odsetkami ustawowymi od 10 października 2015 roku do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego, zakres zabezpieczenia jakiego domaga się powód, przez pryzmat sposobu, w jaki poszczególne roszczenia mają zostać zabezpieczone, jednoznacznie wskazuje na fakt, iż w rzeczywistości wniosek powoda o zabezpieczenia, nakierowany jest na osiągnięcie, jeszcze przed rozstrzygnięciem słuszności jego roszczeń, do ich faktycznego zaspokojenia. Należy zwrócić uwagę, że przedmiotowy wniosek powoda o zabezpieczenie jego roszczeń pieniężnych, ze względu na treść art. 731 k.p.c. nie może odnieść skutku do jakiego zmierzał. Tym samym słusznie Sąd rejonowy uznał, że w tym zakresie nie zasługuje on na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Nieco odmienna sytuacja zachodzi natomiast w wypadku żądania powoda zabezpieczenia jego roszczenia o wydanie świadectwa pracy, bowiem art. 755 k.p.c. jako przepis szczególny wyłącza normę art. 731 k.p.c. i pozwala na zabezpieczenie, które w swej istocie będzie tożsame z ewentualnym, przyszłym rozstrzygnięciem. Uwadze Sądu

Okręgowego nie uszło jednak, że powód, w swoim pozwie domagał się od pozwanego, wydania świadectwa pracy, o treści ściśle określonej w pozwie. Z kolei w swoim wniosku o zabezpieczenie powództwa, w tym zakresie, powód domaga się dodatkowo, po wydaniu przedmiotowego świadectwa pracy, również jego skierowania do Sądu Rejonowego w G., który zbada prawidłowość jego treści.

Jak stanowi art. 738 k.p.c., Sąd rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego przedmiotowy wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa w tym zakresie nie tylko zmierza do faktycznego zaspokojenia roszczenia, co jednak jest zgodne z art. 755 § 1 k.p.c., ale również i przekracza wyznaczone przez ten przepis granice, bo w swej istocie zmierza również do faktycznego rozstrzygnięcia kwestii, które mogą stanowić przedmiot ewentualnego odrębnego rozpoznania w przyszłym procesie, tj. w zakresie żądania doręczenia wydanego przez pozwaną świadectwa pracy do Sądu Rejonowego w Gliwicach, z pominięciem drogi przewidzianej w art. 97 § 21 k.p. . W konsekwencji zatem również i w tym zakresie przedmiotowy wniosek o zabezpieczenie nie może zostać uwzględniony.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu I instancji w uprawdopodobnienia roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym . Nie zachodzi zatem potrzeba powielania argumentacji przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu drugiej instancji, podjęte przez Sąd Rejonowy, rozstrzygnięcie, w przedmiocie odmowy zabezpieczenia, jest prawidłowe.

Odnosząc się z kolei do żądania powoda, w zakresie rozpoznania przez Sąd Okręgowy jego zażalenia na posiedzeniu jawnym, bądź też dopuszczenia powoda do udziału w posiedzeniu niejawnym, należy podkreślić, iż art. 735 § 1 i 2 k.p.c. jednoznacznie wskazuje, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Natomiast jak stanowi art. 152 § 2 k.p.c. na posiedzenia niejawne mają wstęp tylko osoby wezwane. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony materiał dowodowy, w przedmiocie rozpoznania zgłoszonego przez powoda, wniosku o zabezpieczenie jego roszczeń, jest kompletny i wystarczający do poczynienia stanowczych rozstrzygnięć, tym samym nie jest konieczne jego uzupełnienie. Równocześnie Sąd odwoławczy uznał, że obecność wnioskodawcy, podczas rozpoznawania jego zażalenia, również z innych przyczyn nie jest konieczna i w konsekwencji brak podstaw do jego wezwania na posiedzenie niejawne, w trakcie którego zażalenie to podlegało rozpoznaniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

(-) sędzia Małgorzata Andrzejewska (-) sędzia Teresa Kalinka (spr) (-) sędzia (del.) Anna Capik – Pater